Det er nu tredje uge i Lobetal, som er et lille distrikt til Bernau.

Den første dag vi ankom til byen, blev vi hentet af Anita. Vi gik hen til det sted, hvor vi skulle bo. I Lobetal er husene kaldt ved navne, og vores hedder Johanna-Theresen Haus. Stedet hvor vi bor, er delt op i tre lejligheder. Vores hedder Erasmus som er en tværelseslejlighed og i de to andre som er en etværelseslejlighed, bor der to personer. En pige fra Costa Rica og en mand fra Afrika. Vi alle fire deler køkken, vaskerum, badeværelse og toilet.
Det første der ramte mig var "hold da op, her er stille i denne by". De første to dage skulle Julie på arbejde og jeg havde fri. Min første arbejdsdag var onsdag, og jeg havde derfor 7 timer at tilbringe alene. Den første dag gik jeg en tur og fandt hurtigt ud af, at Lobetal var en by man kunne vade igennem på 20 minutter. Jeg spiste en is og nød at være indlogeret og landet. Det var noget jeg havde frygtet- det at være alene. Det har været en stor læringsproces, at tage alt én dag ad gangen, og bare følge strømmen og være åben.

Jeg opdagede hurtigt, at alle hilser på hinanden- om du er fremmede eller ej. Det er kutyme og forventet at give enten et kort sekunds øjenkontakt og efterfølgende et smil, eller sige "Guten tag", også selvom man går på hver sin side af gaden. Det er noget som jeg reflekterede meget over i begyndelsen, indtil det pludselig også blev normen for mig. Det var grænseoverskridende, men virker anerkendende overfor os mennesker imellem. De hilser og er høflige overfor alle. Det samme gælder for mit praktiksted. Der giver man hånd hver dag man møder ind, og når man igen forlader sin vagt. Dette påskønner jeg som en god værdi og norm som stedet har valgt at dyrke. På denne måde anerkender man hinanden og man får et godt overblik over, hvem der er tilstede på arbejdsdagen. Derhjemme kan man hurtigt lande i en rutine med simple "hej og farvel"-vink, hvor man dårligt får kigget på sin kollega, som også kan forhindre at vurdere om ens kollega har haft en god eller dårlig dag. På mit nuværende praktiksted inviterer man derfor mere til samtaler og åbenhed ved at have mere imødekommende tilgange til hinanden.

Jeg er i praktik i huset "Jochen-Klepper-haus", som er for handicappede personer. Stedet er opdelt i tre huse. Et hus med 8 beboere (eller klienter som de kalder det her), som hedder "Martin Luther haus". Det er her de mest velfungerende bor. Næste hus hedder "Arnt haus". Her bor der også 8 personer, og det er også velfungerende personer der bor her. Det er bl.a. pensionerede med et handicap. Nogle har boet der i over 20 år. Til sidst er der det store hus, "Klepper haus". Her er "hovedkontoret" for medarbejderne, og her bor de folk, som har mest brug for hjælp. Diagnoserne varierer meget. Der er nogle som lider af epilepsi, demens, down syndrom, hemi parese (halvsidig lammelse), udviklingshæmmede mm. Jeg er primært i Klepper haus med min vejleder. Her har vi til opgave at dosere medicin, ifølge retningslinjerne, som minder meget om i Danmark. Vi hjælper og guider alt efter behov, med daglige aktiviteter og gøremål, såsom vaske tøj, lave mad og sikre god, personlig hygiejne. Næsten alle klienterne går på arbejde, men der er også nogle

som er for syge til at arbejde, og nogle er pensioneret.
Klokken 11:30 går man med klienterne hen til skolen i Lobetal og spiser frokost sammen. Her spiser både folk fra andre bosteder, fra skolen, medarbejdere og klienterne kommer hertil i dere pause.
Min vejleder og jeg kommunikerer på engelsk. De andre medlemmer forstår ikke engelsk, og jeg forstår ikke tysk. Som dagene går, er der flere og flere ord jeg forstår, men jeg har svært ved at følge med i lange samtaler. Dog kommunikerer vi med en app som jeg har downloadet, og det samme har nogle af de andre medarbejdere.

Vi har indtil videre været på en turistbustur, bådtur, været i parken og gået lange ture rundt i Berlin og besøgt påskemarkedet. Vi har oplevet checkpoint Charlie, Alexander Platz, Brandenburger Tor, HumBoldt-Univeritet, Schloss Bellevue og meget mere.

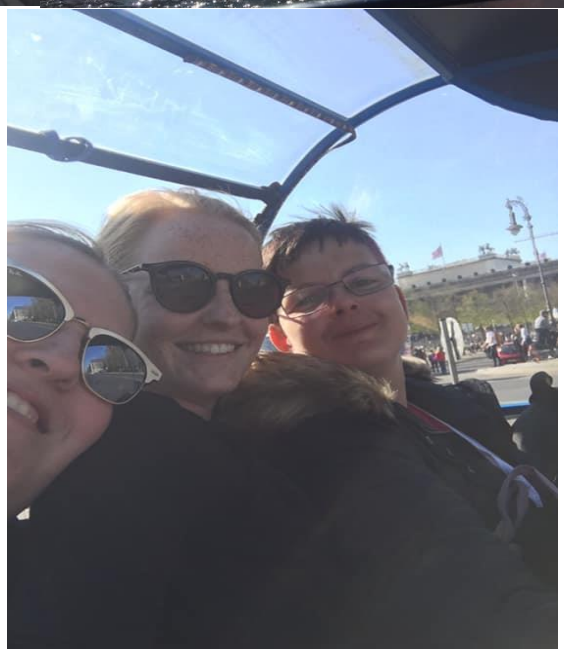

Jeg har nu afsluttet min sidste dag på mit praktiksted og i morgen torsdag d. 16/5 går turen hjem til Danmark. Jeg ville ønske at udlandspraktikken ville have været over en længere periode. Det er svært at komme ind i rutinerne og lære sproget på fem uger. Udover det, har det været den bedste og mest lærerig periode i mit liv. Udover de faglige alternativer og løsninger man som studerende fra et andet land, må finde, de forskellige opgaver i praktikken, og det at snakke et andet sprog, så har der også været en stor personlig udvikling man skal igennem.

Da vi kom til Lobetal den første dag, lod jeg primært Julie føre ordet med vores kontaktperson Anita. Jeg svaret i korte sætninger og ville helst ikke spørger ind til for mange ting, da jeg så ville være nødt til at snakke engelsk. Jeg var meget usikker på mig selv og specielt min første dag på arbejdet, men som tiden gik, snakkede jeg bare, som hvis jeg snakkede dansk. Vi fandt løsninger, hvis det ikke var forståeligt på engelsk, blandt andet brugte vi en app som jeg havde downloadet og ellers brugte vi vores kropssprog. Jeg voksede utroligt meget med opgaven og i de situationer jeg blev sat i. Udover sproget, var der meget tid alene, og det fandt jeg svært i starten. Det var underligt for mig at være uden min familie og mine vante omgivelser. Jeg skulle pludselig være alene med mine egne tanker og jeg har brugt meget af tiden på at bearbejde mange ting i min fortid men også at bearbejde alle de situationer jeg blev sat i. Det har også gjort at jeg nu har fået øjne op for at jeg har brug for at gøre disse ting noget mere herhjemme men jeg har også besluttet mig at jeg skal prøve, i eventuelt et halvt til et helt år, at arbejde i udlandet. Tyskland trækker rigtig meget, og de vil rigtig gerne have jeg kommer tilbage efter min uddannelse. De var usikre på om jeg kunne arbejde med denne uddannelse hos dem, men var temmelig sikre, fordi jeg også har været i praktik hos dem.

Noget jeg bemærkede hurtigt på arbejdspladsen, var at de havde en urolig ro og afslappet tilgang. Hverdagen virkede ikke stressende og det betød enormt meget for mig. Jeg har lært at tage tingene roligt og ikke stresse over dagens opgaver. Det er en vigtig egenskab som jeg vil tage med mig til Danmark og i mine kommende praktikker.

I mine sidste to uger startede der en anden praktikant. Han er 37 år gammel og kommer fra Tyskland. Han er uddannet aggressions træner, men han tager nu denne uddannelse *(På tysk kaldes den for-Heilerziehungspfleger/in)* for at kunne arbejde med handicappet. Han kan kommunikere en smule på engelsk, ellers foregår det på tysk. Det har været virkelig nyttigt at følge ham, og spørger ham til råds, i de forskellige situationer. Især i situationer hvor jeg ikke selv har kunne snakke folk til ro, grundet sprogbarrieren.

Julie og jeg været i Berlin og se forskellige seværdigheder. Det var nemt at komme rundt til de forskellige ting, og vi fandt hurtigt ud af hvordan bus og togbilletterne virkede. Det kunne blandt andet bedst betale sig at købe hel' dags billetter, og så var den gyldigt hele dagen og alle zoner fra Lobetal, ind til Berlin og rundt i Berlin.

1961

СМЕРТНОЙ ЛЮБВИ

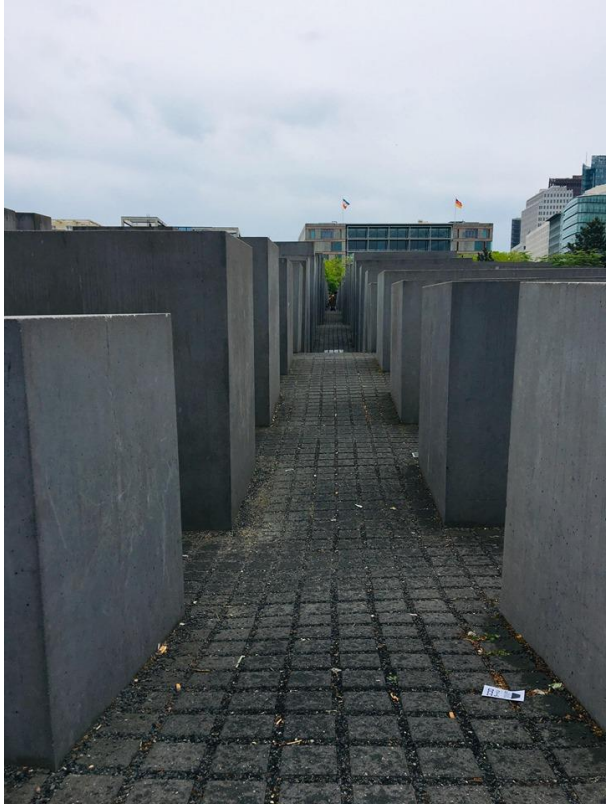

Idiotikum Akut
Bei anhaltender Dummheit
Gut verträglich - schnell wirksam
Wirkstoff: Idiotikum
Scherztabletten
gedächtnis
Idiotikum Akut

Vi har været på det nærliggende hundeinternat. Det ligger imellem Lobetal og Ladeburg. Da bussen kun går en gang i timen i hverdagene og to gange i timen i weekenden, valgte vi at gå derud. Her kunne man se på hundene, vælge en af dem, aflevere sit ID-kort og få lov til at gå en tur med dem. Julie og jeg valgte at gå med to hunde. Hundene havde det bedre end vi havde forventet, de fik mad, havde masser af plads, og de virkede glade alle sammen og udover lå stedet op af en skov, så de havde mulighed for at komme ud og gå lange ture. Stedet er for alle der har lyst til at komme ud og gå med hundene, men primært var det de fysiske og psykiske i Lobetal som benyttede sig af muligheden.

Julie og jeg snakkede omkring de forskellige ting vi havde følt hernede og vi var enige om at det har været en god og oplevelsesrig tur, men vi synes at, det at skulle lave mad i et køkken hvor der er et 20 X 20 centimeter bredt køkkenbord til at lave mad på, var svært. Der var et spisebord, men sommetider sad de to andre ved det og spiste eller selv stod og lavede mad. Vi synes det var hårdt i længden, at der ikke var

særlig mange redskaber til at lave mad. De to andre som bor her, brugte mange af tingene og det var svært at vide hvad man kunne "tillade" til at bruge og tage, også fordi mange af køkkentingene var der kun en af. Blandt andet, lavede jeg selv skåle ud af sølvpapir til snacks inde på værelset, og vi måtte hurtig tænke løsninger i form af hvad muligheden var for at lave forskellige madretter, og det var svært i begyndelsen. Der var to køleskabe, men de to andre som boede der, havde både det store og to hyller i det lille, plus fryseren. Julie og jeg havde to hyller i det lille køleskab men vi kunne ikke benytte fryseren da der ikke var plads. Men på trods af disse ting, var jeg tilfreds med stedet og jeg skal helt bestemt tilbage og besøge Lobetal og arbejdet.